

Arrest

nr. 84 970 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 januari 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat J. THIEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2010 dient verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart als familielid.

Op 12 mei 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeksters echtgenoot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing is een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster eveneens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A., N. R. , Nationaliteit Bulgarije Geboortedatum (...)1950 Geboorteplaats: Kriva Reka , Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van A. S. H. waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

A.N. R. kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.” De verwerende partij heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing schendt de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting doordat verzoekster nooit de kans werd gegeven een persoonlijk onderhoud te voeren met de gemachtigde van de tegenpartij.

Dat verzoekster aldus de kans werd ontnomen haar verweermiddelen voor te dragen, nu eenvoudigweg de bestreden beslissing overhandigd aan verzoekster, zonder enige vorm van opmerking dan wel verduidelijking.

Dat verzoekster bovendien door de onpersoonlijke en koude aanpak volledig uit zijn is lood geslagen, waardoor hij nog voor hij er erg in had weggewuifd werd en aldus geen enkele vorm van protest kon voeren.

Dat verzoekster aldus de kans werd ontnomen een correcte uiteenzetting te geven doordat hij werd behandeld op routineuze wijze, waarbij hij als individu en de problemen waarmee hij geconfronteerd wordt niet aan bod konden komen.

Dat hierdoor door verweerder niet alleen de rechten van verdediging van verzoekster geschonden werden maar ook de zorgvuldigheidsverplichting.”

3.2 In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster haar verblijfsrecht op 12 mei 2010 heeft verkregen in functie van haar echtgenoot die een verblijfsrecht genoot als zelfstandige. Verweerder stelt evenwel vast dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd beëindigd overeenkomstig artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan enige economische activiteit of

bestaansmiddelen heeft verzoekster zich bovendien gewend tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien waardoor zij evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Opgemerkt wordt dat het loutere feit dat verweerder verzoekster niet heeft gehoord omtrent deze gegevens niet toelaat te besluiten dat hij deze elementen niet in aanmerking kan nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft de bevoegdheid overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden in het raam van artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekster betwist de elementen die verweerder heeft vastgesteld naar aanleiding van zijn controle betreffende de naleving van de verblijfsvoorwaarden niet, laat staan dat zij ze weerlegt. Verzoekster toont bijgevolg geenszins aan dat verweerder met de vaststelling dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot is beëindigd en zijzelf geen economische activiteit uitoefent noch beschikker is over voldoende bestaansmiddelen, op onrechtmatige wijze een einde heeft gesteld aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat verzoekster een schending van de rechten van verdediging aanvoert, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. De hoorplicht – waarvan verzoekster ook de schending lijkt te willen aanvoeren – is evenmin van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat er een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond alvorens de bestreden beslissing kon worden genomen (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)).

Verzoekster die de concrete vaststellingen die blijken uit het administratief dossier en de motivering in de bestreden beslissing niet betwist, geeft overigens niet aan welke informatie zij nog had willen aanvoeren die relevant zou zijn. De zorgvuldigheidsplicht verplicht een bestuur niet om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechtsonderhorige te bespreken. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont aldus evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De verweerder begaat in de bestreden beslissing genomen t.a.v. verzoekster een schending van het artikel 20 van het Verdrag betreffende werking van de Europese Unie.

Artikel 20 van het Verdrag over de werking van de Europese Unie bepaalt dat eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit burger van de Unie is.

Verzoekster verwijst hieromtrent naar de rechtspraak van het Hof van Justitie: HvJ 8 maart 2011 nr. C-34/09, Gerardo Ruiz Zambrano v. Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA), waarbij het Hof van Justitie stelt dat het Europees Burgerschap zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat de Europese Burgers het effectieve genot wordt ontzegd van de rechten verbonden aan het Europees burgerschap. Dat is volgens het Hof van Justitie het geval wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen, die het Europees burgerschap bezitten verblijven.

De weigering tot verblijf zal er immers toe leiden dat de kinderen die zich op het Europees burgerschap kunnen beroepen, verplicht worden het Europees grondgebied te verlaten om hun ouders te volgen.

Om die reden zouden de kinderen in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de rechten die aan hun Europees burgerschap verbonden zijn uit te oefenen.

Het Hof van Justitie besluit dan ook terecht dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat het recht van verblijf niet mag ontzeggen in de lidstaat waar zijn jonge kinderen, die het Europees burgerschap bezitten verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten. Zulke beslissingen ontzeggen immers het effectieve genot van de rechten die aan hun Europees burgerschap verbonden zijn. Het spreekt voor zich dat de verweerder de rechtspraak van het Hof van Justitie dient te respecteren. In voormeld opzicht dient de beslissing van de verweerder dan ook te worden vernietigd.”

3.4 Verzoekster die EU-burger is en geen minderjarige kinderen ten laste heeft die in België verblijven, toont niet aan dat zij dienstig kan verwijzen naar het arrest Zambrano. De feitelijke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot voormeld arrest zijn geenszins dezelfde als deze van verzoekster. In voormeld arrest bezaten de minderjarige kinderen het EU-burgerschap terwijl hun ouders geen EU-onderdanen waren.

In casu maakt verzoekster evenmin een schending van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aannemelijk nu haar rechten en plichten als burger van de Unie niet worden miskend door de bestreden beslissing. Het loutere gegeven dat verzoekster een burger van de Unie is, heeft niet tot gevolg dat zij, zonder voorwaarden, langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk mag verblijven. Verzoekster dient te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden die ook *conform* de Europese regelgeving, worden gesteld aan Unieburgers die zich als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen in een ander land van de Unie willen vestigen.

Een schending van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 150 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 150 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN